

»Fabianijeva zapuščina je izjemno obsežna in dragocena-obsega eminentna dela arhitekture in urbanizma, npr. palače Urania, Artaria in secesijsko Portois&Fix na cesarskem Dunaju; pa župana Hribarja-hišo, Bambergovo, Krisperjevo-in druge v Beli Ljubljani, kot jo je poimenoval; ko je zanj pripravil urbanistični regulacijski načrt za obnovo mesta po potresu v letu 1895. In mnoga dela na Krasu in Goriškem, regulacijske načrt za manjše kraje in vasi, v zamejski Italiji, v Trstu, Gorici, Gradišču, hrvaški Opatij in še in še. Poleg vsega tega je ustvaril filozofsko duhovni spis o Akmi, duši sveta. V času, obeleženem z žalostjo prve polovice 20. stoletja, je preizprašal ključna vprašanja smisla bivanja in kot družbeno ves čas dejaven arhitekt urbanist razmišljal, kaj lahko posameznik prispeva dobrega v svojo družbo.

Vem, da urbanisti in arhitekti dobro slišimo ta Fabianijeva sporočila, njegovo bujenje k odgovorni vlogi posameznika v družbi. Ker je to poslanstvo nas urbanistov, arhitektov, ki nam po žilah teče skrb za javno in skupno dobro, za lepo oblikovan prostor, za ljudi. Urbanizem ni muha enodnevnica, saj močno zaznamuje prostor in se vanj zapise. Zato je naše, da v danem družbenem okolju (ob danih potencialih in tudi težavah, zakonodaji ...) pripravimo načrte in spodbudimo realizacije, ki podprejo duh prostora, ga nadgradijo in podprejo ljudi, ki v njem živijo.«